

NEW YORK TIMES BEST SELLER

ΤΖΙΝ ΧΑΝΦ ΚΟΡΕΛΙΤΖ

Η πρώτη εντύπωση

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ

HBO

The Undoing

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΠΛΩΣ ΤΟ ΞΕΡΕΙΣ

Συνήθως, όταν οι άνθρωποι έρχονταν για πρώτη φορά εδώ, άρχιζαν να κλαίνε, κι αυτή η νεαρή γυναίκα, προφανώς, δεν θα αποτελούσε εξαίρεση. Με τον χαρτοφύλακα παραμάσχαλα, μπήκε μέσα με ύφος υπεροπτικό κι έσφιξε το χέρι της Γκρέις σαν απόμακρη επαγγελματίας που ήταν ή που θα επιθυμούσε να είναι. Ύστερα κάθισε στο ντιβάνι και σταύρωσε τα μακριά της πόδια, που ήταν φυλακισμένα σε ένα σερζ παντελόνι. Και τότε, εντελώς ξαφνικά, φάνηκε να συνειδητοποιεί πού βρισκόταν.

«Ω!» είπε η νεαρή γυναίκα, της οποίας το όνομα –όπως είχε διαπιστώσει πριν από λίγα λεπτά η Γκρέις– ήταν Ρεβέκκα Γουάιν. «Έχω να μπω σε γραφείο ψυχοθεραπευτή από το πανεπιστήμιο».

Η Γκρέις κάθισε στη συνηθισμένη πολυθρόνα της, σταύρωσε τα πολύ πιο κοντά πόδια της κι έγειρε μπροστά. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

«Είναι πολύ παράξενο! Με το που μπαίνεις εδώ, σου 'ρχεται να βάλεις τα κλάματα».

«Έχω μπόλικά χαρτομάντιλα» είπε η Γκρέις χαμογελώντας.

Πόσες φορές δεν είχε καθίσει σ' αυτή την πολυθρόνα, σταυροπόδι, όπως αυτή τη στιγμή, ακούγοντας το δωμάτιο να γεμίζει από λυγμούς; Οι άνθρωποι έκλαιγαν τόσο συχνά, που καμιά φορά φανταζόταν το γραφείο να πλημμυρίζει, όπως σε κάποια από τις μαγικές ιστορίες της Μπέτι Μακ Ντόναλντ*, που τόσο της άρεσαν όταν ήταν μικρή, στις οποίες η ηρωίδα δεν έπαυε να κλαίει, μέχρι που η λίμνη από δάκρυα της έφτανε ως το πιγούνι. Όταν οι άνθρωποι ήταν πολύ θυμωμένοι και είτε ούρλιαζαν είτε σιωπούσαν, φανταζόταν τους τοίχους του γραφείου της (που ήταν βαμμένοι σε ένα ουδέτερο κρεμ χρώμα) να γίνονται μαύροι από την οργή. Όταν οι πελάτες της ήταν ευτυχισμένοι ή κατάφερναν να φτάσουν σε μια κοινή συμφωνία, είχε την εντύπωση ότι μύριζε τη γλυκιά ευωδία του πεύκου, όπως στην όχθη μιας λίμνης στο τέλος του καλοκαιριού.

«Στην πραγματικότητα, είναι ένα απλό δωμάτιο» είπε χαρούμενα. «Με βαρετά έπιπλα».

«Αυτό είναι αλήθεια».

Η Ρεβέκκα έριξε μια ματιά τριγύρω, σαν να ήθελε να το επιβεβαιώσει. Το δωμάτιο όπου δεχόταν τους πελάτες της η Γκρέις ήταν φτιαγμένο με πολύ μεγάλη προσοχή, ώστε να είναι πολλά πράγματα συγχρόνως: άνετο αλλά όχι ιδιαίτερα

* Η Betty MacDonald (1907-1958) ήταν Αμερικανίδα συγγραφέας γνωστή για τις χιουμοριστικές αυτοβιογραφικές ιστορίες της και τις ιστορίες για παιδιά. (Σ.τ.Μ.)

φιλόξενο, ζεστό χωρίς να επιβάλλει ωστόσο τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του, διακοσμημένο με πράγματα οικεία στον καθένα, όπως εκείνο το πόστερ με τις σημύδες του Έλιοτ Πόρτερ που είχε δίπλα στην πόρτα –ποιος δεν είχε ζήσει με αυτή την εικόνα κάποια στιγμή είτε στο δωμάτιο της εστίας του πανεπιστημίου του είτε σ' ένα σπίτι που είχε νοικιάσει για το καλοκαίρι;– ένα κόκκινο κιλίμι, ένα ντιβάνι εκρού και την εργονομική δερμάτινη πολυθρόνα της. Υπήρχε ένα χαμηλό γυάλινο τραπέζι, πάνω στο οποίο είχε ένα κουτί με χαρτομάντιλα σε δερμάτινη θήκη, και ένα ρουστίκ γραφείο από ξύλο πεύκου, που τα συρτάρια του ήταν γεμάτα σημειωματάρια, καταλόγους ειδικών στην ψυχοφαρμακολογία, παιδοψυχιάτρων, υπνοθεραπευτών ειδικευμένων στη διακοπή του καπνίσματος, κτηματομεσιτών, ταξιδιωτικών πρακτόρων, μεσιτών, συμβολαιογράφων και δικηγόρων διαζυγίου. Πάνω στο γραφείο, σιλό προεξείχαν από ένα άχαρο κεραμικό κύπελλο που είχε φτιάξει ο γιος της, ο Χένρι, στην πρώτη δημοτικού (ένα αντικείμενο που με τα χρόνια είχε προκαλέσει έναν μεγάλο αριθμό σχολίων και είχε ανασύρει πολλές καταχωνιασμένες αναμνήσεις πελατών), ενώ μια άσπρη κεραμική λάμπα με αμπαζούρ από λινάτσα σκορπούσε το διακριτικό φως της κατά τη διάρκεια των συνεδριών. Το μοναδικό παράθυρο έβλεπε σ' ένα δρομάκι στο πίσω μέρος του κτιρίου και δεν υπήρχε τίποτα να δεις, παρά τη φιλότιμη προσπάθεια πριν από μερικά χρόνια να τοποθετήσουν εκεί μια μεγάλη ζαρντιέρα με λουλούδια – γεράνια, για την ακρίβεια, και κισσό. Ο επιστάτης είχε εγκρίνει αυτό το σχέδιο, αν και ο ενθουσιασμός του είχε χαθεί τη στιγμή που τη βοηθούσε να μεταφέρει την ξύλινη ζαρντιέρα από το φορτηγάκι στο σημείο που είχε επιλεγεί. Δυστυχώς, τα λουλούδια

είχαν μαραθεί λόγω έλλειψης φωτός, ενώ η ζαρντινιέρα είχε εξαφανιστεί λίγο αργότερα, αφήνοντας ένα ανεξίτηλο σημάδι πάνω στο τοιμάντο. Δεν το είχε με τα φυτά, αυτό ήταν γεγονός.

Σήμερα, πάντως, είχε φέρει λουλούδια: σκούρα ροζ τριαντάφυλλα, κατόπιν ειδικής παραγγελίας της Σάραμπεθ, η οποία, καθώς η Μεγάλη Μέρα πλησίαζε, είχε όλο και πιο πολύ την τάση να επικεντρώνεται στις λεπτομέρειες. Η Γκρέις όχι μόνο έπρεπε να αγοράζει λουλούδια για την περίπτωση, αλλά έπρεπε και να είναι τριαντάφυλλα, και τα τριαντάφυλλα έπρεπε να είναι σκούρα ροζ.

Σκούρα ροζ τριαντάφυλλα. *Γιατί;* είχε αναρωτηθεί η Γκρέις. Η Σάραμπεθ δεν περίμενε κάποια έγχρωμη φωτογράφιση. Δεν ήταν ήδη απίστευτο ότι το περιοδικό *Vogue* ήθελε μια ασπρόμαυρη φωτογραφία της; Υπάκουσε όμως και τα έβαλε όπως όπως στο μοναδικό βάζο που είχε στην κουζίνούλα που διέθετε το γραφείο της, αναμνηστικό ενός μπουκέτου που της είχαν στείλει κάποτε (λουλούδια για μια θεραπεία που είχε τελειώσει; Λουλούδια που σήμαιναν «ευχαριστώ που μου υποδείξατε ότι έπρεπε να τον παρατήσω»; Λουλούδια από τον Τζόνathan;). Το βάζο τώρα, τοποθετημένο πάνω σ' ένα χαμηλό τραπέζι, κινδύνευε ανά πάσα στιγμή να αναποδογυρίσει από το βαρύ μάλλινο παλτό της Ρεβέκκας.

«Ξέρετε» είπε η Γκρέις «έχετε δίκιο σχετικά με το κλάμα. Και μόνο το να φτάσουν στο να έρθουν εδώ είναι μεγάλο ζόρι για τους ανθρώπους. Ή, όσον αφορά την ειδικότητά μου, το να φέρουν τον σύντροφό τους εδώ. Είναι σύνηθες να βλέπεις τους ανθρώπους να ξεσπούν μόλις περνούν το κατώφλι αυτής της πόρτας για πρώτη φορά. Είναι απολύτως φυσιολογικό».

«Ε, τότε μια άλλη φορά, ίσως» είπε η νεαρή γυναίκα.

Η Γκρέις υπολόγισε ότι ήταν γύρω στα τριάντα. Ήταν όμορφη, παρά το κάπως αυστηρό ύφος της, και τα ρούχα της ήταν πολύ έξυπνα σχεδιασμένα ώστε να κρύβουν το πραγματικό σχήμα του σώματός της, που ήταν παχουλό και με καμπύλες, και να το κάνουν να δείχνει νεανικό και λεπτό. Το βαμβακερό λευκό πουκάμισο φαινόταν να είχε ραφτεί γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό, ενώ το καφέ σερζ παντελόνι της εφαρμόζε τέλεια εκεί που έπρεπε, αναδεικνύοντας μια στην πραγματικότητα ανύπαρκτη μέση. Τα δυο κομμάτια δημιουργούσαν μια ψευδαίσθηση κι έδειχναν καθαρά ότι ήταν δουλειά επαγγελματία. Η Γκρέις υπέθεσε πως, όταν κάποιος εργάζεται για το *Vogue*, έχει πρόσβαση σε τέτοιου είδους ανθρώπους.

Η Ρεβέκκα έψαξε στον χαρτοφύλακα που είχε αφήσει στα πόδια της, έβγαλε ένα παλιό μαγνητόφωνο και το έβαλε πάνω στο γυάλινο τραπέζι.

«Ελπίζω να μη σας πειράζει» είπε. «Ξέρω ότι είναι αντίκα, αλλά το έχω για κάθε ενδεχόμενο. Μια φορά πέρασα τέσσερις ώρες με μια ποπ σταρ, η οποία δεν φημιζόταν για την ικανότητά της να σχηματίζει ολοκληρωμένες φράσεις, και είχα μαζί μου ένα μικρό, φουτουριστικό γκατζετάκι σε σχήμα σπιρτόκουτου. Αργότερα, όταν επιχειρήσα να ακούσω τη συνέντευξή, δεν υπήρχε τίποτα στην ταινία του. Ήταν η πιο τρομακική στιγμή της καριέρας μου».

«Το φαντάζομαι» είπε η Γκρέις κουνώντας το κεφάλι. «Σίγουρα θα βρήκατε τρόπο να τα μπαλώσετε».

Η Ρεβέκκα ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους. Τα όμορφα ξανθά μαλλιά της ήταν με έμπειρο τρόπο ξεχτένιστα και ένα ασημένιο κολιέ στόλιζε τον λαιμό της. «Την έκανα να φαντάζει τόσο έξυπνη, ώστε θα ήταν τρελή να μην επιβεβαιώ-

σει τα λόγια που χρησιμοποίησα. Όχι ότι δεν ανησυχούσα παρ' όλα αυτά. Όμως ο υπεύθυνος Τύπου τής εν λόγω εταιρείας είπε στον αρχισυντάκτη μου ότι, απ' όλες τις συνεντεύξεις που είχε δώσει, η δική μου ήταν η αγαπημένη της. Έτσι την έβγαλα καθαρή». Έκανε μια παύση και κοίταξε την Γκρέις στα μάτια. «Ξέρετε» είπε με μισό χαμόγελο «νομίζω ότι δεν έπρεπε να σας το πω αυτό. Άλλη μια επίπτωση του να βρίσκομαι στο γραφείο μιας ψυχοθεραπεύτριας. Κάθεσαι στο ντιβάνι και τα βγάζεις όλα στη φόρα».

Η Γκρέις χαμογέλασε.

Η Ρεβέκκα πάτησε τα κουμπιά του μαγνητοφώνου, που έκαναν ένα δυνατό κλικ. Ύστερα έψαξε πάλι στον χαρτοφύλακά της, έβγαλε ένα παλιομοδίτικο σημειωματάριο κι ένα δεμένο τυπογραφικό δοκίμιο.

«Ω, έχετε το βιβλίο!» είπε η Γκρέις. Όλο αυτό ήταν τόσο πρωτόγνωρο, που πάντα ξαφνιαζόταν όταν το έβλεπε στα χέρια ενός άλλου. Θα έλεγε κανείς ότι όλες οι προσπάθειές της είχαν σκοπό να παραγάγει ένα εγωιστικό αντικείμενο μόνο για τον εαυτό της.

«Φυσικά» απάντησε η νεαρή γυναίκα ψυχρά.

Ο επαγγελματισμός και η πρόθεσή της να ελέγξει τη συνέντευξη θαρρείς και αποκαταστάθηκαν τη στιγμή που η Γκρέις φανέρωσε ότι ήταν πρωτάρα. Μα δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Της φαινόταν τόσο παράξενο να βλέπει το βιβλίο –το βιβλίο της–, που δεν είχε εκδοθεί ακόμη, αλλά που θα στόλιζε τις προθήκες των βιβλιοπωλείων στις αρχές του χρόνου, την καλύτερη στιγμή για την έκδοση ενός τέτοιου βιβλίου, σύμφωνα με τη Σάραμπεθ, την ατζέντισσά της, τη Μοντ, την εκδότρια, και την Τζέι Κόλτον, την υπεύθυνη Τύπου. Ακόμα και έπειτα

από μήνες διορθώσεων, μετά το τυπογραφικό δοκίμιο (τόσο αληθινό, τόσο καθουσιαστικό), το συμβόλαιο, την επιταγή που εισέπραξε αμέσως, λες και θα εξατιμζόταν, τον κατάλογο με τα βιβλία προς έκδοση, όλα ήταν πολύ αληθινά, πολύ «όλα αυτά πρόκειται να μου συμβούν πραγματικά». Την περασμένη άνοιξη, κατά τη διάρκεια μιας συνάντησης, είχε παρουσιάσει το έργο της στους εκπροσώπους των εκδοτικών οίκων, οι οποίοι είχαν κρατήσει σημειώσεις με πλατιά χαμόγελα (μερικοί μάλιστα είχαν ζητήσει τις συμβουλές της σχετικά με τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν στον γάμο τους – μάλλον θα έπρεπε να το συνηθίσει αυτό). Ακόμα κι έπειτα από κείνη την τρελή μέρα πριν από έναν χρόνο, κατά τη διάρκεια της οποίας η Σάραμπεθ της τηλεφώνουσε όλη την ώρα για να της μεταφέρει όλο και πιο απίστευτα νέα. Κάποιος ήθελε το βιβλίο. Το ήθελε όμως και κάποιος άλλος, όχι, άλλοι δύο, όχι, άλλοι τρεις, έπειτα είχε χρησιμοποιήσει μια ορολογία που η Γκρέις δεν καταλάβαινε: προκαταβολή, πλανσέ (*Πλανσέ*; αναρωτήθηκε η Γκρέις), οπτικοακουστικά δικαιώματα, μπόνους για τη «Λίστα» (ανακάλυψε τι ήταν η «Λίστα» μόνο όταν διάβασε το συμβόλαιο). Τίποτα απ' όλα αυτά δεν είχε νόημα. Εδώ και χρόνια, η Γκρέις διάβαζε άρθρα για τον θάνατο των εκδόσεων, αλλά ανακάλυπτε μια ολοζώντανη, επιθετική και μανιακή βιομηχανία, εκεί που περίμενε να βρει ένα πτώμα, ένα άλλο είδος απαραιτήτων αμερικανικής βιομηχανίας που μοχθούσε μαζί με τη χαλυβουργία και τα χρυσωρυχεία. Μια φορά είχε μιλήσει γι' αυτό με τη Σάραμπεθ, όταν την τρίτη μέρα η αγοραπωλησία ανατράπηκε από έναν αγοραστή της τελευταίας στιγμής, με αποτέλεσμα ένα νέο κύμα προσφορών. Οι εκδόσεις δεν ήταν νεκρές, όπως έλεγαν; Αυτό ανέφεραν συνέχεια τα περιοδικά.

Η Σάραμπεθ είχε βάλει τα γέλια. Πράγματι, ο χώρος των εκδόσεων είχε νεκρώσει, βεβαίωσε την Γκρέις. Εκτός κι αν είχες πιάσει τον σφυγμό της εποχής. Προφανώς, το βιβλίο της, με τον τίτλο *Θα έπρεπε να το ξέρεις*, είχε πιάσει αυτόν τον σφυγμό.

Της είχε πάρει δύο ολόκληρα χρόνια για να το γράψει, καθισμένη εκεί, σ' εκείνο το γραφείο στη γωνία, στον φορητό υπολογιστή της, στο κενό μεταξύ δύο πελατών, και στο λεκιασμένο από νερό δρύινο γραφείο της κρεβατοκάμαράς τους στο σπίτι της λίμνης, που έβλεπε στην αποβάθρα, και στον πάγκο της κουζίνας στο σπίτι της 81ης Οδού, τη νύχτα, ενώ ο Τζόνathan ήταν ακόμη στο νοσοκομείο ή είχε ήδη ξαπλώσει έπειτα από μια κουραστική μέρα και ο Χένρι κοιμόταν με ένα βιβλίο ανοικτό πάνω στο στήθος του και το φως αναμμένο. Το είχε γράψει με μια κούπα τζιντζερ αφημένη επικίνδυνα κοντά στο πληκτρολόγιό της, με τις σημειώσεις της σκόρπιες σε όλο τον πάγκο μέχρι τον νεροχύτη και ανάμεσα σε στοίβες παλιών φακέλων πελατών της με σελιδοδείκτες. Καθώς έγραφε, οι θεωρίες που είχε αναπτύξει εδώ και πολύ καιρό έπαιρναν μορφή, ξεκαθάριζαν, επιβεβαιώνονταν, όπως η λαϊκή σοφία που αγνοούσε ότι διέθετε μέχρι να τη διαβάσει στο χαρτί, τα συμπεράσματα στα οποία φαινόταν ότι είχε καταλήξει προτού ακόμη αρχίσει να δραστηριοποιείται ως ψυχοθεραπεύτρια, πριν από δεκαπέντε χρόνια. (Επειδή δεν είχε μάθει τίποτα; Επειδή είχε δίκιο από την αρχή;) Η αλήθεια ήταν πως δεν θυμόταν να έχει διδαχτεί πώς να ασκεί το επάγγελμα της ψυχοθεραπεύτριας, παρότι, ασφαλώς, είχε παρακολουθήσει μαθήματα, είχε κάνει την πρακτική της, είχε διαβάσει πολύ, είχε δώσει τις εξετάσεις της και είχε πάρει το απαραίτητο δίπλωμα. Πάντοτε ήξερε να το κάνει. Δεν μπορούσε να θυμη-

θεί τον εαυτό της να *μην* ξέρει να το κάνει. Θα μπορούσε να περάσει κατευθείαν από το λύκειο σ' αυτό το μικρό, καθαρό γραφείο και να είναι το ίδιο αποτελεσματική επαγγελματικά όπως σήμερα, να βοηθάει πολλά ζευγάρια και να αποτρέπει γυναίκες να παντρεύονται άντρες που δεν θα τις έκαναν ποτέ ευτυχισμένες. Ήξερε ότι αυτό δεν την καθιστούσε ειδική ούτε καν έξυπνη. Δεν θεωρούσε την ικανότητά της δώρο Θεού (για εκείνη, ο Θεός ήταν απλώς θέμα ιστορικό, πολιτιστικό ή καλλιτεχνικό), αλλά μια σύνθεση από έμφυτες και κεκτημένες ικανότητες, σαν μια μπαλαρίνα προικισμένη από τη φύση της, η οποία είχε την τύχη να διαθέτει μακριά πόδια *και* έναν γονιό που δεν είχε αντίρρηση να την πηγαίνει στα μαθήματα χορού. Για κάποιον λόγο (ή, μάλλον, χωρίς κανέναν λόγο) η Γκρέις Ράινχαρτ Ζακς είχε γεννηθεί με την προδιάθεση να παρατηρεί την κοινωνία με μεγάλη διορατικότητα και είχε μεγαλώσει σ' ένα περιβάλλον κατάλληλο για την ανάπτυξη ιδεών και συζητήσεων. Δεν ήξερε ούτε να τραγουδάει ούτε να χορεύει και ήταν σκράπας στα μαθηματικά. Δεν ήξερε να παίζει μουσική, όπως ο γιος της, ή να σώζει τη ζωή ετοιμοθάνατων παιδιών, όπως ο σύζυγός της (δυο ταλέντα που πολύ θα ήθελε να διαθέτει). Ήξερε ωστόσο να κάθεται και να συζητάει με τους ανθρώπους και να καταλαβαίνει, συνήθως πολύ γρήγορα και με εκπληκτική οξυδέρκεια, τις παγίδες στις οποίες κινδύνευαν να πέσουν και φυσικά πώς να τις αποφύγουν. Ή, αν είχαν ήδη παγιδευτεί (κάτι που συνέβαινε, για να κάθονται εδώ, μαζί της), πώς να ελευθερωθούν. Το ότι έγραφε για αυτά τα προφανή πράγματα οδήγησε το περιοδικό *Vogue* στο μικρό, συνηθισμένο γραφείο της, κι αυτό ήταν εκπληκτικό και συναρπαστικό συνάμα, αν και λίγο παράξενο. Γιατί να γίνει

δημόσιο πρόσωπο κάποιος επειδή επισήμανε ότι η μέρα ακολουθείται από τη νύχτα ή ότι η οικονομία είναι επιρρεπής σε ανατροπές ή έκανε οποιαδήποτε άλλη πασιφανή διαπίστωση; (Καμιά φορά ντρεπόταν για τον εαυτό της όταν σκεφτόταν το βιβλίο της και αυτά που έλεγε στις γυναίκες οι οποίες θα το διάβαζαν, λες και ετοιμαζόταν να τους πουλήσει ως ένα νέο θαυματουργό προϊόν κάτι που ήταν διαθέσιμο σε κάθε φαρμακείο εδώ και πολύ καιρό). Μερικά πράγματα όμως άξιζε να τα λέει και να τα ξαναλέει κανείς, δυνατά για να ακουστούν.

Πριν από μερικές εβδομάδες είχε παρευρεθεί σ' ένα γεύμα που είχε οργανωθεί ειδικά για το βιβλίο της στην πριβέ αίθουσα του εστιατορίου Κραφτ. Στο τραπέζι παρευρίσκονταν κυνικοί (αλλά εξαιρετικοί όσον αφορά τον επαγγελματισμό τους) εκπρόσωποι των ΜΜΕ. Εν μέσω του γλυκού θορύβου των ασημικών, η Γκρέις είχε μιλήσει για το βιβλίο της και είχε απαντήσει σε στερεότυπες ερωτήσεις (τη μία την έθεσε ένας γνωστός για την εχθρικότητά του τύπος με κατακόκκινο παπιγιόν) για ποιον λόγο το *Θα έπρεπε να το ξέρεις: Γιατί οι γυναίκες δεν ακούνε αυτά που τους δένε οι άντρες* διέφερε απ' όλα τα άλλα βιβλία που πραγματεύονταν τις σχέσεις των ζευγαριών. Προφανώς, όλοι είχαν έρθει για την κουζίνα του Τομ Κολίτσιο. Είχε αφιερώσει λίγο περισσότερο χρόνο στην αρχισυντάκτρια ενός περιοδικού που καθόταν δίπλα της (με άλλα λόγια, είχε αναγκαστεί να ακούσει την ιστορία του ακριβού διαζυγίου της) και στη συνέχεια είχε ανακαλύψει, προς μεγάλη της λύπη, ότι ο σερβιτόρος είχε πάρει το πιάτο της προτού προλάβει ν' αγγίξει το αρνίσιο μπουτάκι. Θεώρησε αναξιοπρεπές για μια συγγραφέα να ζητήσει να της το βάλουν σε μια σακούλα για το *σκυδάκι της*.

Η πρώτη εντύπωση

Η Γκρέις βιώνει τη μόνη ζωή που επιθύμησε ποτέ. Είναι αφοσιωμένη στον σύζυγό της, επιτυχημένο παιδίατρο, στον μικρό γιο τους Χένρι και στους ασθενείς που φροντίζει ως ψυχοθεραπεύτρια. Νομίζει ότι γνωρίζει τα πάντα για τις γυναίκες, τους άντρες, τις σχέσεις και τον γάμο. Στο βιβλίο που πρόκειται να εκδώσει προτρέπει τις γυναίκες να δίνουν μεγάλη προσοχή στην πρώτη εντύπωση που αποκομίζουν από έναν άντρα. Έχοντας εμπιστοσύνη στο ένστικτό τους θα κάνουν τη σωστή επιλογή.

**Πόσο καλά, όμως, γνωρίζει η Γκρέις τον δικό της σύζυγο;
Ποια μυστικά κρύβονται στην οικογένειά της;**

Και ενώ η ημερομηνία έκδοσης του βιβλίου της πλησιάζει, οι πρώτες ρωγμές διαφαίνονται στην ευτυχισμένη ζωή της. Ένας βίαιος θάνατος, ένας σύζυγος που αγνοείται, αναπάντεχες και τρομερές αποκαλύψεις...

Ένα υπέροχο, αγωνιώδες μυθιστόρημα βασισμένο στον φόβο που διακατέχει όλους μας ότι ίσως δεν γνωρίζουμε τόσο καλά όσο νομίζουμε τους ανθρώπους που είναι δίπλα μας.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 18 ΓΛΩΣΣΕΣ